

Anul Nou – Autor necunoscut

Era Anul Nou. Franz, micul fiu al unui negustor înstărit, sărea vesel prin cameră.

„Pari de-a dreptul binedispus”, a spus tata în timp ce îi netezea cu mâna buclele spre spate băiatului vioi.

Franz l-a privit pe tata râzând.

„Da, tată, de ce să nu fiu binedispus? Mă gândesc la toate lucrurile bune care îmi stau în față în noul an. Gândește-te numai: trei sute șaiszeci și cinci de zile și fiecare zi – o zi de bucurie! La primăvară vine bălciul cu chioșcurile sale de vafe și leagănul-corabie și caruselul. Apoi vine ziua mea, unde vor fi: ciocolată, prăjituri și tot felul de lucruri frumoase. La vară mergem la țară, la unchiul Martin, cu casa lui frumoasă și grădina sa cu mulți pomi fructiferi și pădurea cu tot ce este în ea. Apoi vine ziua ta și a mamei. Am uitat de tot de ziua împăratului.”

Tatei i-a venit să râdă la această descriere. Apoi a devenit seros și, sărutându-l pe Franz pe obraz, a spus:

„Dacă vrea Dumnezeu, băiatul meu, dacă vrea Dumnezeu!”

Dar Franz a plecat din cameră, sărind voios, și și-a spus:

„De ce să nu vrea Dumnezeu?”

Primăvara a venit. Dar când au început să ridice chioșcurile de bălci, fratele mai mic al lui Franz s-a îmbolnăvit și înainte ca ele să fi fost iarăși demolate, el a fost dus afară, la locul său de odihnă eternă. Franz nu s-a dus la bălci, ci la cimitir. În mai a fost ziua lui. Dar ce s-a întâmplat? În ziua anterioară s-a instalat o febră violentă la micul nostru prieten, iar de ziua sa, Franz a zăcut în pat, tremurând ca un cățeluș de salon, care tocmai a făcut o baie rece involuntară și n-avea poftă nici de ciocolată, nici de prăjituri. Din fericire s-a întremat iarăși în curând.

Iunie a trecut și a venit iulie. În mod obișnuit, la sfârșitul acestei luni se începea călătoria la unchiul Martin. Franz deja număra zilele. Apoi, chiar cu o săptămână înainte de ziua destinată plecării a sosit o telegramă de la unchiul Martin. Frumoasa lui vilă de la țară fusese lovită de trăsnet și aceasta arsese până la zidul de fundație. Din fericire nu murise nimeni acolo și majoritatea lucrurilor din casă au putut să fie puse în siguranță; dar firește că unchiul Martin nu era în stare, în aceste împrejurări, să primească musafiri în mod obișnuit. Franz era aproape de neconsolat. Oare în acest an, toate așteptările și speranțele sale să fie zădărnicate?

La sfârșitul lui august a venit ziua tatălui său. Dar el nu era acasă. El trebuia să pornească într-o călătorie de afaceri, care l-a ținut multe săptămâni departe de acasă. - -

Era iarăși Anul Nou. De data aceasta, Franz nu sărea vesel prin cameră. Ședea trist într-un colț, cu coatele pe genunchi și capul în mâini. El arăta ca unul care tocmai a cheltuit ultimul pfenig și acum nu știa din ce va trăi mai departe. Gândurile sale hoinăreau înapoi, la ultimul An Nou. Cum își imaginase el atunci totul așa de frumos și cum se întâmplaseră toate atât de diferit!

Tata a observat deprimarea fiului său, l-a tras lângă sine și l-a întrebat prietenos:

„Oare de ce ești trist astăzi, Franz?”

„Ah, tată”, a suspinat Franz; și la vorba aceasta i-au dat lacrimile, „ce an greu am lăsat noi în urmă! Și cine știe? Poate noul an va fi la fel sau chiar mai greu. Când va veni primăvara, poate

voi fi deja mort, ca micul nostru Gerhard. În iulie, casa noastră poate să ardă ca cea a unchiului Martin. Iar la sfârșit, de azi într-un an, niciunul nu va mai fi în viață.”

Tata a zâmbit, l-a mângâiat din nou pe băiat cu dragoste pe păr, cum îi plăcea s-o facă, și a spus la început numai:

„Cum vrea Dumnezeu, dragul meu băiat, cum vrea Dumnezeu!”

Dar după o pauză a continuat să vorbească cu băiatul său despre înțelepciunea și dragostea lui Dumnezeu, care cârmuiește căile oamenilor, mai ales ale copiilor Săi. El i-a povestit despre sine însuși, cum Dumnezeu tocmai l-a dus prin tot felul de dezamăgiri, pe căi care n-aveau să-i placă deloc, la meditarea asupra propriei persoane și la întrebarea despre scopul propriu-zis al vieții, ca și la însemnătatea lucrurilor mai înalte, netrecătoare.

„Dacă mi-ar fi mers întotdeauna după dorință, poate că nu L-aș fi cunoscut niciodată pe Isus, iubitul meu Domn și Mântuitor, care este astăzi fericirea inimii mele. Atunci sigur m-aș fi atașat de lucrurile de dincoace. Dar așa, amărăciunile acestei vieți au fost spre mântuirea mea. Și ție ți-a arătat Dumnezeu, dragul meu băiat, că pe pământ nu există nicio bucurie adevărată, nimic statornic și durabil. De ce a făcut El aceasta? Pentru că a vrut ca și *inima ta* să se îndrepte spre alte lucruri, care rămân etern și sunt cu adevărat valoroase.”

Cu aceste cuvinte, tata s-a ridicat și l-a invitat și pe Franz să-l urmeze în camera de zi. Aici a deschis în marea Biblie cu poze, care zăcea pe masă, la o poză care-l reprezenta pe martirul Ștefan, și anume, în clipa când vedea cerul deschis și pe Domnul Isus stând la dreapta lui Dumnezeu.

„Cunoști povestea acestui om, nu-i așa?”, a întrebat tata.

„Sigur, tată”, a răspuns Franz. „Mama mi-a povestit-o de multe ori și chiar la școală am parcurs-o. Ștefan a fost omorât de iudei din cauza credinței sale în Domnul Isus și a mărturisirii sale sincere pentru El.”

„Și apoi?”, a întrebat tata mai departe.

„Apoi s-a dus în cer, la Isus.”

„Foarte corect”, a răspuns tata. „Acest bărbat evlavios L-a glorificat cu moartea sa de martir pe Cel pe care Îl slujise în timpul vieții sale. Comoara sa, obiectul tuturor dorințelor și speranțelor sale era în cer. El a trăit multe zile pe pământul acesta, mult mai multe decât tine. Unele dintre aceste zile puteau să fi fost fericite, văzute din punct de vedere omenesc, dar cele mai multe sigur n-au fost ușoare. Ultimul său drum a fost cel mai fericit din întreaga sa viață, drumul pe care oamenii l-ar caracteriza ca pe cel mai greu drum al său. Pentru că el îl ducea, chiar dacă pe o cale foarte dureroasă, acolo unde dorea inima sa. Sub aruncările cu pietre ale ucigașilor săi, el a putut să-L laude pe Dumnezeu și să se roage pentru vrăjmașii săi. Fața lui strălucea, după cum citim, ca fața unui înger. Aceasta a fost așa pentru că el era complet umplut de Domnul său. El era fericirea și bucuria sa. Ai vrea și tu, băiatul meu, să-I dăruiești inima ta acestui Domn Isus? El va deveni atunci și bucuria ta, și lucrurile neplăcute ale acestei vieți îți vor da mai puțină bătaie de cap, decât încă o mai fac astăzi. Și apoi, cândva, vei trăi o zi așa de minunată cum a trăit-o Ștefan. Mă refer la ziua intrării în casa Tatălui, a intrării în gloria cerului. Aici este pentru toți cei care-L iubesc pe Domnul Isus, cu adevărat un An Nou fericit, începutul unui an fără sfârșit de odihnă, a păcii și a bucuriei.”

Așa a vorbit tata. Franz privea tăcut la Biblie. El simțea că tata avea dreptate. Inima sa nu era neprimitoare. Mama vorbise deja de multe ori cu el despre lucrurile divine și chiar dacă sămânța bună încă nu încolțise, ea totuși nu se pierduse. El a privit mult timp fața strălucitoare a

martorului care disprețuise moartea. Franz era suficient de mare că să înțeleagă că trebuia să fie ceva foarte mare ceea ce l-a umplut pe acest bărbat cu o bucurie covârșitoare într-o asemenea situație. Se merită toată osteneala pentru a cunoaște acest lucru mare. Ce erau față de acest lucru mare necazurile vieții, din care învățase să cunoască una și alta în anul care a trecut? Franz n-a vorbit mult în clipa aceasta, dar i-a dat tatălui său un sărut apăsător, care îi spunea acestuia că fiul său îl înțelesese. El spera cu încredere, că noul an va însemna pentru Franz începutul unei vieți noi și această speranță nu l-a înșelat.

Titlul original: „Neujahr”
din *Samenkörner (Neue Folge 30) 1936*, pag. 320-325.